

gjeringen ikke vil give sit Minde til en Expropriation for den Vej, som skal anlægges, forinden en Overenskomst er bleven bragt til veie; det tilsigter man jo netop ved et Aasteds-møde, hvor alle interesserede Parter kunne blive tilfaldte. Det forekommer mig derfor, at vi, saaledes som denne Sag, der dog ikke er af saa overordentlig stor Vigtighed, foreligger for Diebliffet, maae være tilfredsstillede; thi vi have jo dog i det Hele ikke kunnet klage over, at Tilsagn af den Art ikke ere blevene holdte fra Regjeringens Side. Vi maae desuden lægge Mærke til, at dette ikke er et Tilsagn af den Natur, at det kan siges at være bundet til en enkelt Ministers Tillædeværelse; det er ikke et politisk Spørgsmaal, men det er et ganske simpelt administrativt, med Hensyn til hvilket den kommende Minister maa ansee sig bunden ved sin Formands Udtalelser, og jeg haaber, at den ærede Minister, der fungerer her i Dag, vil give mig Ret i, at man i saa Henseende vil kunne have fuldkommen Sikkerhed. Det ligger desuden i de Bestemmelser, der allerede bestaae om Indrømmelse af Anlæg af Jernbaner, at der skal tages saadanne Forholdsregler, at der ikke er nogen Fare. Den eneste Fare, der er ved denne Lov, er den, at vi binde det ene Endepunkt til et enkelt Sted, thi derved bringes Regjeringen i Forlegenhed, hvis det ved en Aastedsforretning skulde vise sig, at dette ene Punkt ikke var heldbringende, at det for meget var i den Enes eller i den Andens Magt, at det laa ubequem for Udsibningen i det Hele, og at denne vilde tiltage i en saadan Grad, at man ikke kunde være tilfreds med kun at have det ene Punkt. Skulde vi altsaa i dette Diebliff gjøre Noget for at fremme Sagen, saa skulde det være at give Regjeringen en stor Frihed i Valget af dette Punkt, og, naar vi have gjort det, forekommer det mig, at vi skulde vedtage Loven. Jeg troer, at der endnu kan blive Tid til, at den kan blive vedtaget i det andet Thing i denne nye Skikkelse, og var jeg ikke af den Overbeviisning, at den kunde blive færdig og komme ud, skulde jeg ikke engang støtte dette Forslag, som forøvrigt — det maa man vel lægge Mærke til — ikke gaaer ud paa at ranskeligjøre, men paa at lette Sagen. Naar

vi fra det første Diebliff af opstille formange Vanfælgigheder ved at gjøre Indrømmelser i denne Retning, hvorledes skulde vi da skaffe Capitalen til at bevæge sig, til at gaae ind i Industriegrene af den Art, hvorledes skulde vi da tilveiebringe en saadan selvstændig Optraeden, som vi saameget ønske. Det er, som jeg sagde, maafee ikke heldigt, at Sagen ikke ved Indbringelsen har været ledsaget af behørlige Oplysninger; men vi have jo nu ligeoverfor os det Tilsagn fra Ministeriets Side, at det ikke vil gjøre noget Skridt i denne Sag, uden at skaffe disse Oplysninger tilveie og uden at istandbringe en Overenskomst, saa god som mulig, mellem de Paagjældende, for at naae det heldigste Resultat. Hvorfor skulde vi da standse Sagen her, hvorfor skulde vi da ikke ogsaa denengang bidrage vort til, at et Exempel kan blive givet paa et Foretagende af den Art, som maafee i Fremtiden kan fremkalde flere lignende?

N. Sage: Dersom den ærede Rigsbudsmand fra Thisted (Hasselbalch) ikke vil give sit Bisald til andre Love end til dem, der ikke ere til Præjudice for 3die Mand, saa vil han ikke kunne stemme for mange Love; men forøvrigt troer jeg, at denne vil være en af dem, der, som han sagde, neppe vil komme 3die Mand til Skade; thi det er jo aabenbart, at et Jernbaneanlæg som dette kun vil komme istand, naar samtlige Kalkværkseiere slaae sig sammen om at give de behørlige Pengemidler dertil. Det ærede Medlem taler om Begunstigelser, men jeg seer virkelig ikke, hvad det er for Begunstigelser, man i dette Tilfælde begjærer af os. Der forlanges ikke 100,000 Rd. af Statens Penge for at nivellere en Bane i Ost, medens man maafee har ifinde at bygge den i Vest, og der begjæres heller ingen Rente-garantie, men der begjæres blot ved denne Lov, at Ministeriet skal sættes istand til at give Vedkommende den fornødne Concession til at anlægge en Jernbane, der ikke, som der blev sagt ved anden Behandling, skal benyttes til at befordre Personer, men blot til Kalksteen. Lovforslaget bestemmer, at Udsibningsstedet skal være ved Hylleholt Strand, medens de Herrer ville, at dette skal forandres til Faxe